

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216209547
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2216209547.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a Mgr. Katarína Arnouldová, v spore žalobcu: I. P., nar. XX.XX.XXXX, B. XXX/XX, C. J., zastúpená: AK Mgr. Miroslav Rybánsky, s.r.o., Kresánkova 3580/7A, Bratislava, proti žalovaným: 1/ sb consulting, spol. s r.o., IČO: 45 592 420, Ulica Sándora Petőfiho 4643/1, Dunajská Streda, 2/ Ing. R. J., nar. XX.XX.XXXX, K. J. H. XXXX/X, C. J., obaja žalovaní zastúpení: PETKOV & CO, s.r.o., Šoltésovej 14, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 10.000,- eur s prísl., o odvolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, č.k. 15C/177/2016-181 zo dňa 14. júna 2019, vo vyhovujúcej časti (výrok I.) a v časti náhrady trov konania (výrok III.), a o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda, č.k. 15C/177/2016-181 zo dňa 14. júna 2019 v časti náhrady trov konania (výrok IV.), takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti vo veci samej (výrok I.) a v závislom výroku o náhrade trov konania (výrok III.) **p o t v r d z u j e .**

II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti náhrady trov konania (výrok IV.) a v závislom výroku V. **r u š í a v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e a n o v é r o z h o d n u t i e .**

o d ō v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovaného 2/ zaplatiť žalobkyni sumu 10.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10.000,- eur od 13.06.2016 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. žalobu vo vzťahu k žalovanému 1/ zamietol, výrokom III. žalobkyni priznal voči žalovanému 2/ nárok náhradu trov konania proti žalovanému 2/ v rozsahu 100 %, výrokom IV. žalovanému 1/ priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalobkyni v rozsahu 100 % a výrokom V. rozhodol tak, že o výške týchto náhrad trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Po právnej stránke súd odôvodnil rozsudok apl. ustanovení § 33 ods. 1, 2, 3, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 454, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“). Vecne tým, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 14.06.2013 došlo zo strany žalobkyne k vyplateniu sumy 10.000,- eur k rukám žalovaného 2/. Podľa zhodného tvrdenia strán sporu malo ísť o plnenie nároku, ktorý mal vzniknúť na základe ústnej dohody medzi spoločnosťou Hobi, a.s. a žalovaným 1/ pri ukončení ich obchodnej spolupráce na kompenzáciu žalovaného 1/ za neuskutočnenie projektu vybudovania obchodných centier, neuzatvorenie pracovnej zmluvy a neumožnenie kúpy zamestnaneckých akcií spoločnosti vo forme finančného plnenia. V predošlom právoplatne skončenom konaní vedenom na OS DS pod sp. zn. 12C/244/2014 súd vyslovil názor, že existencia tohto nároku nebola preukázaná, a teda má sa za to, že nárok neexistuje, a preto nemohol byť ani predmetom započítania. Pokiaľ sa napriek tomu

plnilo z tohto právneho dôvodu k rukám Ing. R. J., došlo tým k bezdôvodnému obohateniu. V spore ostala spornou otázka, či predmetné plnenie zo strany žalobkyne bolo prijaté žalovaným 2/ ako fyzickou osobou alebo ako konateľom žalovaného 1/, čo má potom vplyv na pasívnu vecnú legitímáciu týchto žalovaných z hľadiska povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie. Žalobkyňa síce zhodne so žalovanými tvrdila, že plnenie prijal žalovaný 1/, v mene ktorého konal žalovaný 2/, avšak napriek tomu zažalovala obidve tieto osoby s tým, že nie je známe, či žalovaný 2/ odovzdal predmetnú čiastku žalovanému 1/ a či tento ju riadne zaúčtoval a vedie vo svojom účtovníctve. Žalovaní zároveň namietali aj aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne, pretože podľa nich žalobkyňa pri plnení, t.j. odovzdaní predmetnej čiastky konala v mene spoločnosti Hobi, a.s., resp. za ňu a to tak, že medzi ňou a jej manželom A. P. existoval akýsi poukážkový vzťah, pričom A. P. svojim konaním pri dohodnutí konkrétnej kompenzácie pre žalovaného 1/ a jej výšky prekročil oprávnenie, ktoré mu predtým udelilo predstavenstvo spoločnosti Hobi, a.s. len na začatie rokovania so žalovaným 1/, avšak nakoľko dosiaľ nedošlo zo strany spoločnosti Hobi, a.s. k oznámeniu nesúhlasu s konaním A. P. žalovanému 1/, žalovaní majú za to, že pri tomto konaní sa uplatnilo ust. § 33 ods. 1 OZ, podľa ktorého tu platí, že toto excesívne konanie A. P. spoločnosť Hobi, a.s. schválila. To by potom znamenalo, že v prípade neexistencie záväzku spoločnosti Hobi, a.s. z kompenzácie pre nezrealizovaný projekt sa tu bezdôvodne obohatil žalovaný 1/ alebo žalovaný 2/ na úkor spoločnosti Hobi, a.s., a teda nie na úkor žalobkyne. Keďže pri vydaní tohto bezdôvodného obohatenia plynie dvojročná subjektívna premlčacia doba, pre prípad, že by žalobkyňa plnila uvedený záväzok vo vlastnom mene, žalovaní vzniesli námietku premlčania tohto nároku, keďže žalobkyňa by potom od začiatku vedela, že plní cudzí dlh, na základe čoho u nej vzniká právo na vydanie bezdôvodného obohatenia.

3. V tomto konaní nebol dôvod otázku spornosti záväzku spoločnosti Hobi, a.s. poskytnúť kompenzáciu pre neuskutočnenie projektu vybudovania obchodných centier, na uzatvorenie pracovnej zmluvy a neumožnenie kúpy zamestnaneckých akcií spoločnosti Hobi, a.s. osobe žalovaného 2/ (v tejto súvislosti je bez významu, či táto osoba mala mať právny nárok zodpovedajúci uvedenému záväzku ako fyzická osoba alebo ako konateľ žalovaného 1/ s konaním v jeho mene a na jeho účet), posúdiť inak, ako bola táto otázka posúdená v predošlom právoplatne skončenom konaní vedenom na OS DS pod sp. zn. 12C/244/2014, kde súd po vykonaní rozsiahleho dokazovania dospel k záveru, že existencia uvedenej pohľadávky titulom kompenzácie za nerealizovaný projekt nebola preukázaná, a teda nebol z tohto titulu preukázaný žiadny záväzok veriteľa Hobi, a.s. plniť v tamojšom konaní svedkovi Ing. R. J. - tu žalovanému 2/ (viď rozsudok č.k. 12C/244/2014-134). Súd konajúci v predmetnej veci po oboznámení sa s podstatným obsahom pripojeného spisu sp. zn. 12C/244/2014, vrátane zápisníc z tamojších pojednávaní s výsluchmi svedkov a prednesov strán sporu, dospel k totožnému skutkovému a právnomu záveru o nepreukázaní existencie predmetnej pohľadávky, a teda právneho nároku žalovaných z titulu kompenzácie pre neuskutočnenie projektu voči spoločnosti Hobi, a.s., a to tak ako to súd (tak prvej inštancie, ako aj odvolací) v predošlom právoplatne skončenom konaní sp. zn. 12C/244/2014 uzavrel a vyvodil z dôkazov, ktoré boli v predošlom konaní bezprostredne vykonané (tieto dôkazy boli následne oboznámené aj v predmetnom konaní - viď zápisnicu z pojednávania z 17.05.2019). S dôvodmi rozsudku OS DS č.k. 12C/244/2014-134, ako aj KS TT č.k. 10Co/104/215-172, vzťahujúcimi sa na túto skutkovú a právnu otázku sa súd v prejednávanej veci plne stotožnil s tým, že tieto závery neboli spôsobilé ovplyvniť ani prípadné iné skutočnosti, resp. návrhy na vykonanie ďalších dôkazov uplatnené a predložené v predmetnom neskoršom konaní. Ide o nasledovné závery prijaté v rozsudku vydanom v predošlom konaní: Súd dospel k záveru, že existencia pohľadávky svedka voči veriteľovi titulom kompenzácie za nerealizovaný projekt nebola preukázaná, a teda nebol z tohto titulu preukázaný žiadny záväzok veriteľa plniť svedkovi. Zmluva o poskytovaní poradenských služieb jednoznačne upravovala povinnosti zmluvných strán (aj na výške odmeny), nevyplývajú z nej ani krátene odmeny pre firmu svedka J. o časť ním poskytovanú na predplácaní hodnoty akcií, v zmysle zmluvy fakturoval svedok svoju činnosť, pričom z faktúr tiež žiadne zálohy nevyplývajú, ani nárok svedka na prípadnú kompenzáciu mimo dohodnutej odmeny. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že svedok pôvodne požadoval vyššiu odmenu, písomná dohoda preukazuje výsledok obojstranných rokovaní. Výpoveď svedka P. súd posúdil za účelovú, vzhľadom na jeho citovú zainteresovanosť vo veci pre jeho dlhoročný priateľský vzťah so svedkom J.. Výpoveď svedkyne A. nebral súd do úvahy pre ovplyvňovanie svedkom J.. Svedok D. síce pripustil úvahy o dohode na kompenzáciu, o čom svedčí aj poverenie predstavenstva dané svedkovi P. rokovať o podmienkach dohody, ale samotné uzavretie takejto dohody však súdu preukázané nebolo, ani z písomných dôkazov takáto dohoda nevyplýva a preto svedok J. nemal nárok na vyplatenie sumy 10.000 eur a bol to teda práve svedok, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Z týchto skutkových a právnych záverov je pritom nepochybné, že uvedený záväzok spoločnosť Hobi, a.s. vôbec neuznáva a ani nemohol byť v predošlom konaní započítaný voči tam uplatňovanej pohľadávke

právneho nástupcu spoločnosti Hobi, a.s. z pôžičky ako prípadná protipohľadávka žalobkyne, ktorá sa mala v čase plnenia mylne domnievať, že plní oprávnenú pohľadávku buď žalovaného 1/ alebo 2/ namiesto spoločnosti Hobi a. s., avšak bez bližšieho vzťahu k tejto pohľadávke (vyplýva to aj z prednesov právneho zástupcu žalobkyne).

4. Žalobkyňa uvedený stav vyplývajúci z právoplatného rozsudku v predošlom konaní evidentne prijíma, a to aj s poukazom na predmet tohto konania a označených žalovaných v ňom, na druhej strane však žalovaní majú za to, že pohľadávka ohľadom kompenzácie medzi spoločnosťou Hobi a. s. a žalovaným 1/ existovala a zanikla práve plnením zo strany žalobkyne žalovanému 1/. V tejto súvislosti však navyše argumentujú len tým, že rozhodujúcou okolnosťou je tu prekročenie poverenia udeleného spoločnosťou Hobi, a.s. A. P., keď tento okrem rokovania s Ing. R. J. mal aj dohodnúť a zaplatiť žalovanému 1/ sumu 10.000,- eur prostredníctvom žalobkyne, pričom spoločnosť Hobi, a.s. dosiaľ neoznámila žalovanému 1/ svoj nesúhlas s takýmto prekročením poverenia A. P., a preto platí podľa § 33 Občianskeho zákonníka zákonná domnienka, že spoločnosť Hobi, a.s. konanie poverenej osoby A. P. schválila, v čoho dôsledku žalovaným 1/ prijaté finančné plnenie 10.000,- eur bolo plnením prijatým od spoločnosti Hobi, a.s. Táto okolnosť pritom nebola nijakým spôsobom posudzovaná v predošlom konaní sp. zn. 12C/244/2014. Ďalej majú žalovaní za to, že vzťah medzi A. P. a jeho manželkou - žalobkyňou je vzťahom poukážkovým (viď zápisnicu z pojednávania 08.03.2019). Súd k týmto tvrdeniam žalovaných uvádza, že zo skutkového stavu veci zisteného len na základe stranami navrhnutých dôkazných prostriedkov vôbec nevyplýva, že by sa na prípadné prekročenie poverenia žalobkyne, pokiaľ by toto existovalo aj v čase odovzdania peňazí Ing. R. J., malo aplikovať § 33 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď všeobecne podľa obsahu tohto poverenia je možné skonštatovať, že v prípade samotného dojednania peňažnej kompenzácie vo výške 10.000,- eur by došlo skôr k naplneniu vážnejšieho stupňa excesívneho konania splnomocnenca (poverenie podľa zápisnice zo zasadnutia predstavenstva spoločnosti Hobi, a.s. č. 11/2012 z 26.09.2012 - bod 2 sa totiž vzťahovalo výlučne na začatie rokovania so spoločnosťou SB Consulting s.r.o. o kompenzácii, pričom samotné ukončenie tohto rokovania aj s konkrétnym dohodnutým záväzkom spoločnosti Hobi, a.s. zaplatiť 10.000,- eur bez vedomosti predsedu a ostatných členov predstavenstva, ktorí poverenie dali iba na začatie rokovania o novej kompenzácii, je nutné považovať za prekročenie oprávnenia vôbec konať za splnomocniteľa v otázke oprávnenosti nároku z kompenzácie a určenia jej výšky), ktorý ustanovenie § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka kladie na rovnakú úroveň ako konanie bez udelenia plnomocnenstva, resp. bez príkazu, kde sa neuplatní zákonná domnienka schválenia úkonu splnomocniteľom aj vtedy, ak o konaní vie a neoznámia bez zbytočného odkladu svoj nesúhlas a splnomocniteľ by mohol byť takýmto právnym úkonom viazaný, len keď ho skutočne schváli, čo v konaní nebolo ani tvrdené, a ani preukazované (taktiež žalobkyňa len všeobecne tvrdila, avšak nijakým spôsobom nepreukázala, že by žalovaný 2/ ako osoba, s ktorou sa konalo, skutočne vedel o nedostatku plnomocnenstva, čo žalovaní výslovne odmietajú). Uvedené potom vylučuje, aby mohlo byť konanie A. P. a v nadväznosti na to i konanie žalobkyne pri odovzdaní peňazí Ing. R. J. považované za konanie za spoločnosť Hobi, a.s., resp. v jej mene. V konaní však nebola preukázaná ani existencia akéhosi poukážkového vzťahu medzi A. P. a jeho manželkou - žalobkyňou, keď nebolo preukázané (a v takých podrobnostiach ani tvrdené) prípadné udelenie dvoch plnomocnenstiev od A. P. ako poukazcu pre svoju manželku ako poukázanca na poskytnutie plnenia poukazníkovi a pre Ing. R. J. ako poukazníka na prijatie plnenia od poukázanca, ako ani prijatie týchto plnomocnenstiev poukázancom a aj poukazníkom. V dôsledku toho potom nebolo preukázané ani to, že by prijatím poukážky bol v danom prípade kreovaný uvedený trojstranný záväzkový vzťah, a to vzťah valutový, úhradový a platobný medzi jednotlivými účastníkmi poukážkového vzťahu. Uvedené potvrdzuje aj výpoveď svedka A. P. v časti, kde uviedol, že peniaze 10.000,- eur, čo mala povinnosť jeho manželka zaplatiť spoločnosti Hobi a. s. titulom financovania jej nákladov, dala žalobkyňa J. na radu svedka - A. P., t.j. bez určenia akéhokoľvek existujúceho záväzkového vzťahu medzi nimi. Nakoľko teda nebolo v konaní (len) na základe stranami navrhnutých a vykonaných dôkazov preukázané, že by žalobkyňa pri plnení, t.j. odovzdaní sumy 10.000,- eur Ing. R. J. konala a vôbec mohla konať akýmkoľvek spôsobom za spoločnosť Hobi, a.s., resp. v jej mene (uvedené nevyplýva ani zo samotného obsahu potvrdenia z 14.06.2013 na č.l. 26), pričom zároveň nebolo popierané, a ani skutkovými zisteniami dôvodne spochybnené (§ 151 ods. 1 a § 186 ods. 2 CSP), že vyplatené peniaze mali byť peniazmi žalobkyne (viď napr. výpoveď svedka A. P. a zápisnicu z 16.06.2014 z pripojeného spisu sp. zn. 12C/244/2014), súd na základe takto zisteného skutkového stavu, v súlade s vlastnými závermi i závermi súdu z predošlého konania sp. zn. 12C/244/2014 o neexistencii záväzku spoločnosti Hobi, a.s. poskytnúť kompenzáciu pre neuskutočnenie projektu vybudovania obchodných centier (s ktorým záverom sa súd stotožnil a nebol v tomto konaní ani prípadnými inými skutočnosťami a dôkazmi

účinne vyvrátený - vid' nedôvodnosť námietok žalovaného vyššie), ustálil, že v danom prípade došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor priamo žalobkyne, ktorá má preto z tohto hľadiska aktívnu vecnú legitímáciu v predmetnom spore.

5. Nešlo však o prípad bezdôvodného obohatenia podľa § 454 Občianskeho zákonníka, a to žalobkyňou tvrdeným konaním, že ona Ing. R. J. plnila namiesto spoločnosti Hobi, a.s. uvedený dlh z kompenzácie pre neuskutočnenie projektu vybudovania obchodných centier (vyplýva to aj z listu žalobkyne - oznámenie o existencii pohľadávky a jednostrannom započítaní pohľadávok na č.l. 24-25), pretože tento dlh na základe vyššie uvedeného od začiatku neexistuje, a teda neexistoval ani v čase peňažného plnenia žalobkyňou Ing. R. J. dňa 14.06.2013, čo objektívne bráni tomu, aby bola naplnená skutková podstata bezdôvodného obohatenia podľa § 454 Občianskeho zákonníka, t.j. aby tu došlo k bezdôvodnému obohateniu tým, za koho by sa plnilo, čo by podľa práva mal plniť sám. V danom prípade sa preto jedná o bezdôvodné obohatenie získané plnením bez právneho dôvodu podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ktoré je ten, kto sa takto bezdôvodne obohatil povinný vydať tomu, na koho úkor sa to stalo (k tomu porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Odo/289/2001, taktiež R /23/2004). Súd tu vychádzal predovšetkým z vyššie uvedeného záveru o neexistencii predmetnej pohľadávky na strane žalovaných z titulu kompenzácie pre neuskutočnenie projektu vybudovania obchodných centier, ako aj z výslovného znenia potvrdenia o prevzatí peňazí (č.l. 26), v ktorom je označený a podpísaný žalovaný 2/ ako fyzická osoba bez akéhokoľvek dodatku alebo odkazu, že by konal v mene žalovaného 1/. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaných, že i napriek uvedenému sa malo takto plniť žalovanému 1/ a nie žalovanému 2/, keď podľa potvrdenia bola uvedená finančná suma vyplatená žalovanému 2/ ako odmena, ktorú mu za vykonanú činnosť mala uhradiť spoločnosť Hobi, a.s., súd mal za to, že z dôvodu ukončenia spolupráce žalovaného 1/ a spoločnosti Hobi, a.s. ku koncu augusta 2012 (č.l. 14) a neexistencie už ďalšej pohľadávky z tejto spolupráce na základe vyššie uvedeného záveru (bez ohľadu na to, že na túto pohľadávku bola vystavená proforma faktúra tak ako je na č.l. 27, ktorá však nebola spoločnosti Hobi, a.s. odoslaná - vid' pripojený rozsudok KS TT č.k. 10Co/104/215-172 - 7. odsek od konca), je vylúčené, aby pri žalobkyňou mienenom konaní - plnení tohto domnelého dlhu Hobi, a.s., ktorý však vôbec neexistoval, dochádzalo pri jeho prijatí aj naďalej ku konaniu žalovaným 2/ v mene žalovaného 1/ ako podnikateľa dňa 14.06.2019 s právnymi účinkami ako pri existujúcom a platnom vzťahu z obchodnej spolupráce, ktorá už bola pred 9 mesiacmi ukončená. Aj v spomenutom rozsudku odvolacieho súdu (v tom istom odseku) sa pritom konštatuje, že dohodou z 31.07.2012 došlo k ukončeniu spolupráce medzi Hobi, a.s. a spoločnosťou sb consulting, s.r.o. a ani v tejto písomnej dohode o ukončení zmluvy o poskytovaní poradenských služieb niet zmienky o akomkoľvek dlhu Hobi, a.s. voči sb consulting, s.r.o., pričom i toto bol priestor, ktorý mohol Ing. J. využiť na uplatnenie akýchkoľvek svojich nárokov. Už vtedy totiž vedel, že jeho nároky si mohol práve tu, na tejto pôde, v tejto dohode uplatniť a tak s konečnou platnosťou vyriešiť. Neurobil tak a tým sa táto pohľadávka Ing. J. stala nepreukázateľnou, resp. nemožno jej existenciu považovať za preukázanú (koniec citátu z rozsudku odvolacieho súdu). Aj keď predmetný nárok nebol preukázaný, podľa žalovaného 2/ a aj A. P. tu malo ísť /podľa ich zhodných tvrdení vo výpovediach na pojednávaníach z 05.05.2014 a 16.06.2014 v predošlom konaní sp. zn. 12C/244/2014 (č.l. 52 a 97)/ o vrátenie akýchsi preddavkov na kúpu zamestnaneckých akcií, na základe čoho sa taktiež dá objektívne vylúčiť z pohľadu Ing. R. J., že by jeho konanie pri prijímaní plnenia z tejto jeho domnejšej pohľadávky (ktorá však v skutočnosti neexistovala) mohlo byť konaním v mene spoločnosti žalovaného 1/, keď vo vzťahu k budúcim zamestnaneckým akciám, t.j. k jeho prípadnému budúcemu pracovnoprávnemu vzťahu by musel žalovaný 2/ nevyhnutne, z dôvodu osobného charakteru tohto vzťahu, vystupovať ako fyzická osoba. Na uvedené pritom nemôžu mať vplyv ani prípadné odlišné tvrdenia strán sporu, keďže tieto všeobecne vychádzajú z obchodnej spolupráce, ktorá tu nepochybne existovala medzi spoločnosťou Hobi, a.s. a žalovaným 1/, v mene ktorého konal žalovaný 2/, avšak táto nemôže byť podkladom aj pre posúdenie charakteru a okolností plnenia treťou osobou (žalobkyňou) na prípadnú pohľadávku z kompenzácie za nezrealizovaný projekt (resp. z hľadiska Hobi, a.s. záväzku), ktorá však v skutočnosti neexistuje. Nakoľko z uvedeného dôvodu tu nemohlo ísť o platný právny titul plnenia v prospech žalovaného 1/ (na druhej strane však v celom konaní nebola spochybňovaná skutočnosť, že žalobkyňa vzhľadom na všetky okolnosti prípadu nemohla odôvodnene predpokladať neexistenciu predmetnej pohľadávky, resp. záväzku - § 151 ods. 1 CSP) a taktiež nebolo v konaní preukázané, že by bola, i napriek uvedenej skutočnosti, vyplatená suma žalovaným 2/ odovzdaná žalovanému 1/ a následne zaúčtovaná a vedená v účtovníctve žalovaného 1/, súd dospel k záveru, že na vydanie bezdôvodného obohatenia je povinný priamo žalovaný 2/ ako fyzická osoba, k rukám ktorej bola táto suma nepochybne vyplatená (táto skutočnosť sa zakladá na zhodných tvrdeniach strán sporu, o ktorých súd nemal dôvodné pochybnosti - § 186 ods. 2 CSP). Vychádzajú

z vyššie uvedeného teda ani žalovaný 1/ a ani žalovaný 2/ nemali oprávnený nárok na akúkoľvek kompenzáciu za nezrealizovaný projekt, pričom taktiež nevyšiel najavo žiadny dôvod nepovažovať prijatie plnenia žalovaným 2/ za prijatie plnenia v jeho vlastnom mene a na vlastný účet. Toto nebolo vyvrátené ani samotným žalovaným 2/, ktorý i napriek výslovnej požiadavke žalobkyne nepredložil v konaní dôkazy o tom, že by boli vyplatené peniaze neskôr zaúčtované v účtovníctve žalovaného 1/. Nakoľko teda takéto neskoršie konanie žalovaných nebolo v konaní preukázané (pričom podľa súdu by bolo takéto neskoršie konanie už aj tak bez právneho významu vzhľadom na vyššie ustálený záver o nekonaní žalovaného 2/ v mene žalovaného 1/ pri prijatí plnenia podľa vyššie uvedeného záveru, čo nemožno ovplyvniť ani prípadným neskorším konaním žalovaných), žalovaný 2/ si nespĺnil a tým ani neunesol dôkazné bremeno v tejto otázke. K splneniu tohto dôkazného bremena pritom nemohol byť žalovaný 2/ zviazaný súdom (bolo by to proti základným princípom CSP - viď aj námietku žalovaných o usvedčovaní seba samých - preto bol tento návrh žalobkyne na doplnenie dokazovania súdom zamietnutý).

6. Pretože z uvedených dôvodov súd ustálil, že v danom prípade nedošlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného 1/, ale priamo žalovaného 2/, súd voči žalovanému 1/ žalobu zamietol s tým, že pri jeho neexistujúcom záväzku súd nemohol skúmať premlčanie (výrok II). Súd zároveň z tých istých dôvodov priznal uvedený nárok žalobkyne voči žalovanému 2/ (výrok I) s tým, že tento nárok nie je premlčaný, keďže pri ňom neuplynula trojročná objektívna premlčacia doba (§ 107 ods. 2 CSP - nebolo tu tvrdené a ani preukazované prípadné úmyselné konanie pri bezdôvodnom obohatení) a ani dvojročná subjektívna premlčacia doba podľa § 107 ods. 1 CSP. Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený (tu žalobkyňa) v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného (porovn. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 145/2004, sp. zn. 1 Cdo 67/2011, R 25/1986). Nakoľko v konaní nebolo tvrdené, a ani preukazované, že by žalobkyňa vedela (alebo že by mala možnosť spoľahlivo sa dozvedieť) o prípadnej neexistencii predmetnej pohľadávky, resp. záväzku spoločnosti Hobi, a.s., namiesto ktorej žalobkyňa tento záväzok plnením z 14.06.2013 mienila splniť, skôr ako to vyšlo najavo v konečnom rozhodnutí (rozsudku) vyhlásenom v predošlom konaní 28.07.2014 v prítomnosti právneho zástupcu tu žalobkyne, resp. až jeho doručením 24.09.2014, subjektívna doba premlčania tu začala plynúť práve týmto dňom, keď sa žalobkyňa uvedenú skutočnosť nepochybne a hodnoverným spôsobom dozvedela od súdu konajúceho v predošlom konaní 12C/244/2014 a v nadväznosti na to, podľa odôvodnenia tohto rozsudku zistila, kto toto bezdôvodné obohatenie skutočne získal. Na základe uvedeného potom žaloba žalobkyne z 13.06.2016 bola podaná včas, t.j. v rámci dvojročnej premlčacej doby počítanej od uvedeného dátumu. Súd zo všetkých uvedených dôvodov žalobe voči žalovanému 2/ vyhovel v plnom rozsahu, a to aj vrátane úrokov z omeškania, ktoré boli pre nepochybné omeškanie žalovaného 2/ s vydaním bezdôvodného obohatenia uplatnené v súlade s § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a vo vzťahu k žalovanému 1/ súd žalobu zamietol (výroky I a II).

7. Záverom súd poznamenal, že všetky ostatné návrhy strán sporu na doplnenie dokazovania predostreté najmä na nariadenom pojednávaní, ale aj skôr počas celého konania, súd už nepripustil, pretože buď na ich vykonaní už strany sporu netrvali (vrátane výsluchu strán) alebo ich vykonanie nepovažoval za potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností pre rozhodnutie vo veci a mal za to, že by v konečnom dôsledku len spôsobili predlžovanie konania a spôsobili by len oddialenie meritórneho rozhodnutia. Súd vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním najmä listinnými dôkazmi založenými v spise, prednesmi strán sporu, výsluchom svedka, pričom prihliadol i na ďalší obsah spisového materiálu. Ďalšie argumenty strán sporu pritom súd nepovažoval za rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej, preto sa nimi osobitne nevysporiadal. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilú ovplyvniť meritórne rozhodnutie preto súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

8. O nároku na náhradu trov konania (výroky III a IV) súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1, 2 CSP, pričom dospel k záveru, že právo na náhradu trov konania má žalobkyňa voči žalovanému 2/ a žalovaný 1/ voči žalobkyni v rozsahu 100 %, keďže žalobkyňa voči žalovanému 2/ a žalovaný 1/ voči žalobkyni mali v tejto veci plný úspech. O výške týchto náhrad bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP. (výrok V).

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti a časti náhrady trov konania (výrok I. a III.) podal odvolanie žalovaný 2/, podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f) a h) CSP. Uviedol, že súd konal a meritórne rozhodol o nezrozumiteľnom podaní žalobkyne, ktoré malo byť žalobou (podaním vo veci samej) (§ 129 ods. 1 CSP), obsahujúcom vzájomne si protirečiace (logicky rozporné a vzájomne sa vylučujúce) skutkové tvrdenia ako aj vadný žalobný návrh (petit), ktorý nemá zákonný podklad v hmotnom ani procesnom práve. Žalovanému 2/ v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, opomínajúceho postup podľa § 129 ods. 1 CSP, potom nebola daná možnosť účinne sa brániť, čím došlo k zásahu do práva žalovaného 2/ na spravodlivý proces. Súd nesprávne posúdil otázku (nedostatku) pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/. Pôvod predmetného pochybenia súdu možno vzhliadať v tom, že: (i) súd nevychádzal (hoci vychádzať mal) zo zhodných tvrdení žalobcu, žalovaného 1/ a žalovaného 2/, že zo strany žalobkyne došlo k plneniu vo vzťahu k žalovanému 1/; (ii) pri dôkaze „výkaz ziskov a strát“ súd nevyhodnotil skutočnosti, ktoré z toho dôkazu vyplývajú; (iii) súd vykonal (avšak v rozsudku opomenul vyhodnotiť) dôkaz - „zápisnica z pojednávania konaného dňa 05.05.2014 v konaní vedenom na OS DS pod sp. zn. 12C/244/2014“ a to ani samostatne ani vo vzájomných súvislostiach s inými súdom vykonanými a pre vecne správne a spravodlivé rozhodnutie podstatnými dôkazmi.

10. Súd nesprávne posúdil otázku (nedostatku) aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne. Súd nadbytočne skúmal a následne aj nesprávne posúdil otázku premlčania údajného nároku žalobkyne voči žalovanému 2/.

11. Žalovaný 2/ sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu v konaní pred súdom prvej inštancie opakovane ohradil voči nezrozumiteľnosti podania, no súd v konaní na túto námietku žiadnym zásadnejším, či relevantným spôsobom nereflektoval.

12. Žalovaný 2/ v súvislosti s nezrozumiteľnosťou podania, ktoré malo byť žalobou predovšetkým uviedol, že prvkom neurčitosti, resp. nezrozumiteľnosti podania je žalobný petit. Ten žalobkyňa formuluje „alternatívne“ v závislosti od toho, koho navrhuje súdnym výrokom „zaviazať“ na plnenie žalovanej sumy; a síce žalovaného 1/ alebo žalovaného 2/ (súd zaviazal na zaplatenie žalovaného 1/ alebo zaviazal na zaplatenie žalovaného 2/). Uvedený žalobný petit (požadovaná alternatíva) ale nemá žiadnu oporu ani v práve hmotnom, ani v práve procesnom a ako taký spôsobuje nezrozumiteľnosť podania - nie je zrejmé, čoho sa žalobca domáha (§ 127 ods. 1 CSP); ergo súd objektívne ani nemôže o takomto žalobnom petite rozhodnúť, keďže pre taký procesný postup nemá žiadny zákonný základ (princíp legality štátnej moci).

13. V tejto súvislosti dáva do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu ČR, sp. zn. II. ÚS 237/97, v ktorej Ústavný súd ČR riešil ústavnú sťažnosť sťažovateľa, týkajúcej sa veci riešenej v prvom stupni Okresným súdom vo Svitavách, kde sa žalobca žalobou domáhal, aby príslušný súd vydal rozsudok v znení: „Žalovaný v 1. rade alebo žalovaný v 2. rade je povinný uzatvoriť so žalobcom dohodu o navrátenie majetkových práv (...).“ Išlo teda (podobne ako v predmetnom spore) stav, keď žalobca sa svojim podaním domáhal uloženia povinnosti buď jednému alebo druhému zo žalovaných tej istej povinnosti.

14. Nezrozumiteľnosť žalobného petitu pritom vychádza so vzájomne sa vylučujúcich a teda rovnako nezrozumiteľných tvrdení žalobkyne obsiahnutých v „žalobe“, z ktorých obsahu (po ich vzájomnej konfrontácii) žalovaný 2/ nevedel a nevie posúdiť, čo vlastne žalobkyňa v žalobe tvrdila a čo naopak, netvrdila. Uvedené možno prezentovať na nasledujúcom - žalobkyňa na str. 2 (v bode III. „žaloby“) poskytla toto skutkové tvrdenie:

15. „Žalobkyňa (...) čiastočne dňa 14.06.2013 plnila záväzok spoločnosti Hobi, a.s. žalobcovi (pozn. - správne má byť žalovanému) v prvom rade, (...) nakoľko sa domnievala, že tento nárok požadovaný žalovaným v 1. rade voči spoločnosti Hobi, a.s je nárokom oprávneným (...).“

16. Následne ale žalobkyňa na str. 4 „žaloby“ (v bode IV.) uvádza:

17. „Žalobkyňa teda eviduje voči niektorému zo žalovaných nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 10.000,- eur, pričom žalobkyňa má pochybnosti o tom, ktorý zo žalovaných je dlžníkom (...). Ustálenie osoby žalovaného bude práve predmetom dokazovania v tomto konaní.“

18. Uvedené tvrdenia nemôžu proti sebe vzájomne obstať, sú logicky nekonzistentné a vylučujúce sa. Ak totiž žalobkyňa v žalobe tvrdí, že odovzdala peňažné prostriedky žalovanému 1/, keďže žalovaný 1/ požadoval splnenie svojho nároku, tak potom žalobkyňa nemôže súčasne tvrdiť, že eviduje voči niektorému zo žalovaných (bez konkrétneho určenia žalovaného) pohľadávku a že má pochybnosti o tom, ktorý zo žalovaných je dlžníkom (keďže sama v žalobe predtým ako dlžníka - teda toho komu odovzdala prostriedky - označila žalovaného 1/).

19. Je tiež neprípustné, aby žalobkyňa v žalobe uviedla, že ustálenie (a teda konkrétna špecifikácia žalovaného) bude predmetom dokazovania. Ak z pohľadu formálnej logiky nie je možné dovodiť súvislosť medzi uvedenými skutkovými okolnosťami (požiadavanie a prevzatie peňažných prostriedkov žalovaným 1/) a žalobným petitom (povinnosť žalovaného 2/ zaplatiť žalovanú sumu), ide o vadu žaloby, o ktorej odstránenie sa súd má pokúsiť postupom podľa § 129 CSP (mutatis mutandis NS ČR, sp. zn. 21 Cdo 3302/2008).

20. Súd prvej inštancie teda celý čas konal o vadnom (nezrozumiteľnom) podaní žalobkyne, napriek výslovným námietkam žalovaného 2/, že proti „žalobe“ so zmätočným obsahom sa nevie efektívne brániť, čím žalovaného 2/ uviedol do nevýhodnejšej (nerovnej) procesnej pozície akú mal žalobca. Uvedeným postupom súd znemožnil dôsledné uplatňovanie princípu kontradiktórnosti konania a poprel princíp rovnosti zbrani na neprospech žalovaného 2/ a naopak na prospech žalobcu.

21. Ďalej uviedol, že žalovaný 2/ nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v spore. Ako už vyššie uviedol, sama žalobkyňa v žalobe uviedla, že sumu vo výške 10.000 eur plnila žalovanému 1/. Reakciou na toto skutkové tvrdenie žalobkyne zo strany žalovaného 1/ bolo potvrdenie tejto skutočnosti a zo strany žalovaného 2/ logická námietka žalovaného 2/ i nedostatku vlastnej pasívnej legitimácie. Má za to, že súd mal na zhodné skutkové tvrdenia strán sporu o pasívnej vecnej legitimácii prihliadnuť, a naopak ako špekulatívny vyhodnotiť postup žalobkyne, ktorá začala až následne spochybňovať reakciu žalovaných v konaní na jej vlastné skutkové tvrdenie uvedené v žalobe, a síce že si nie je istá, ktorému so žalovaných peniaze odovzdala. Na preukázanie svojej „neistoty“ predložila výkaz ziskov a strát žalovaného 1/. K tomuto dôkazu v podstate uviedla, že spochybňuje skutočnosť, že žalovanému 1/ boli peniaze odovzdané, pričom poukázala na skutočnosť, že tržby žalovaného predstavovali 13.417 eur. Tento dôkaz predložený žalobkyňou nie je nijako spôsobilý spochybniť záver o odovzdaní peňažných prostriedkov žalovanému už aj len preto, že suma 13.417 eur > 10.000 eur.

22. Navyše, v sporovom konaní sa nemôže od žalovaného 1/ vyžadovať, aby preukazoval, že má byť v spore skutočne žalovaným (toto je predsa procesná povinnosť a zodpovednosť žalobcu). A na druhej strane, prečo by mal žalovaný 2/ preukazovať odovzдание peňažných prostriedkov žalovanému 1/, ak žalovaný 1/ túto skutočnosť v spore aj potvrdil v zhode s tým, čo v žalobe uviedla žalobkyňa?

23. Ak teda žalobkyňa v minulosti skutočne mala pochybnosti o tom, komu skutočne dňa 14.06.2013 plnila, najneskôr dňom 05.05.2014 sa na pojednávaní vo veci 12C/244/2014 prostredníctvom svojho právneho zástupcu z výsluchu (tam svedka) Ing. J., dozvedela, že dňa 14.06.2014 od nej prevzal peňažné prostriedky vo výške 10.000 eur v mene spoločnosti sb consulting, s.r.o. ako jej konateľ [teda že sumu 10.000 eur plnila (odovzdala) spoločnosti sb consulting (žalovanému 1/) k rukám jej konateľa (žalovaného 2/), čo následne sama žalobkyňa uviedla i v žalobe v tomto spore (15C/177/2016)]. Žalobkyňa v tomto konaní (15C/177/2016) hodnovernosť tejto (ani inej) časti výpovede Ing. J. zo dňa 05.05.2014 nespochybnila.

24. Rovnako aj „kompenzáciu“ mala spoločnosť Hobi, a.s. poskytnúť žalovanému 1/ (nie žalovanému 2/), o čom svedčí aj poverenie podľa zápisnice zo zasadnutia predstavenstva spoločnosti Hobi, a.s. č. 11/2012 z 26.09.2012 - bod 2 kde je výslovne uvedená spoločnosť sb consulting s.r.o. nie Ing. R. J.).

25. Žalovaný 2/ je presvedčený, že žalobkyňa nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto spore. K uvedenému záveru žalovaného 2/ vedie skutočnosť, že žalobkyňa pri odovzdávaní peňažných prostriedkov konala na pokyn svojho manžela - svedka A. P.. Ak súd dospel v napádanom rozsudku k záveru o neexistencii takého pokynu, toto skutkové zistenie je nesprávne a opäť vyplýva z nesprávne (povrchne) vykonaného dokazovania, v rámci ktorého súd opomenul zohľadniť a vyhodnotiť dôkazy, ktoré v konaní vykonal.

26. Súd mal v tomto ohľade skúmať:

(primárne) či svedok P. žalobkyni pokyn (príkaz) na vyplatenie peňažných prostriedkov dal

(sekundárne), ak svedok P. žalobkyni pokyn/príkaz dal, či ho dal:

a) pri prekročení poverenia konať v mene a na účet Hobi, a.s. alebo

b) bez poverenia konať v mene a na účet Hobi, a.s.

Zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 16.06.2014 vo veci vedenej na OS DS pod sp. 12C/244/2014 vyplýva, že:

? žalobkyňa (tam žalovaná) vypovedala nasledovné:

„Práve na podnet môjho manžela sme sporných 10.000 eur odovzdali pánovi J. (...) Ja som sa inak o predmetnú vec nestarala. Všetko riešil môj manžel.“

? svedok P. vypovedal nasledovné:

„Ja som povedal manželke, že pána J. treba vyplatiť. Veď ja som ho do firmy priviedol, a mal som za to, že dohody treba dodržiavať. Moja manželka mu preto odovzdala 10.000 EUR. (...)

Ja som sa rozhodol vyplatiť pána J. preto, lebo pán D. by to určite neurobil. (...) Ja som sa cítil byť garantom na plnenie ústnej dohody.“

27. Na pojednávaní dňa 17.05.2019 právny zástupca žalobkyne uviedol, že:

„(...) žalobkyňa predmetnú kompenzáciu plnila namiesto spoločnosti Hobi a. s. konkrétne osobe p. Ing. R. J. a to na pokyn svojho manžela, ktorý jej povedal len toľko, že sa má plniť pánovi J..“

28. Svedok P. na pojednávaní dňa 17.05.2019 vypovedal:

„Peniaze 10.000,-eur, čo mala povinnosť moja manželka zaplatiť uvedeným titulom spoločnosti Hobi a. s., dala p. J. na moju radu.“

29. Súd na str. 9 v bode 10 odôvodnenia rozsudku pritom vychádza z toho, že žalobkyňa konala na radu svojho manžela, t.j. že žalobkyňa konala bez určenia akéhokoľvek existujúceho záväzkového vzťahu medzi žalobkyňou a jej manželom. Súd vychádzal výlučne z výpovede svedka P. zo dňa 17.05.2019, pričom už ale opomenul vyhodnotiť výpovede žalobkyne a jej manžela zachytené v zápisnici zo dňa 16.06.2014 a zároveň nebral na zreteľ tvrdenie žalobkyne, prednesené jej právnym zástupcom na pojednávaní dňa 17.05.2019. Súd pochybil aj v tom, že neskúmal (vzhľadom na vykonané dokazovanie a skutočností z neho vyplývajúcich), či vzťah žalobkyne a jej manžela nemôže vykazovať znaky iného právneho úkonu (§ 41a ods. 1 OZ). Súd mal následne pristúpiť ku skúmaniu skutočnosti, či svedok P. pri daní príkazu svojej manželke prekročil svoje poverenie, ktoré mu udelila spoločnosť Hobi, a.s. a ktorého existencia vyplýva zo zápisnice zo zasadnutia predstavenstva spoločnosti Hobi, a.s. č. 11/2012 zo dňa 26.09.2012. Prípadne či svedok P. konal pri daní príkazu manželke bez poverenia.

30. Podstatné v tomto smere je poukázať na skutočnosť, že súd v rozsudku čiastočne načrtnol, že svedok P. zrejme konal bez poverenia (§ 33 ods. 2 OZ). Súd však už túto myšlienku „nedotiahol do konca“ a komplexne ju nevyriešil. Jednoducho povedané - neposúdil právne dôsledky konania svedka P. bez poverenia. Ak totiž niekto koná bez poverenia, je z tohto konania zaviazaný (t. j. vstupuje do záväzkového vzťahu) sám (§ 33 ods. 2 OZ).

31. Nebolo v konaní sporné, že k plneniu peňažných prostriedkov došlo dňa 14.06.2016. Zároveň žalobkyňa netvrdila a nepreukázala úmyselné bezdôvodné obohatenie. 32. Pre posúdenie premlčania nároku bolo teda potrebné vychádzať z 3-ročnej objektívnej (§ 107 ods. 2 OZ) a 2-ročnej subjektívnej (§ 107 ods. 1 OZ) premlčacej doby.

33. Objektívna premlčacia doba teda uplynula 14.06.2016. V konaní zostala spornou subjektívna premlčacia doba.

34. Súd v bode 12. považoval za rozhodujúci deň pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby deň 28.07.2014 (verejné vyhlásenie rozsudku vo veci 12C/244/2014), resp. 24.09.2014 (doručenie písomného vyhotovenia rozsudku vo veci 12C/244/2014 žalobkyni), keďže súd mal za to, že práve z tohto rozsudku sa žalobkyňa hodnoverne dozvedela, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného 2/. Tu treba dodať, že v konaní 12C/244/2014, predmetom sporu bolo posúdenie otázky, či žalobkyňa (tam žalovaná) má dlh voči právnenému nástupcovi (tam žalobcovi) spoločnosti Hobi, a.s. z titulu pôžičky. Ak sa súd v rozsudku vyjadril k otázke bezdôvodného obohatenia v odôvodnení rozsudku, urobil tak absolútne nad rámec svojej právomoci (nad rozsah predmetu sporu prejednávaneho vo veci 12C/244/2014). Žalobkyňa, ak sa v spore 12C/244/2014 „niečo“ od súdu hodnoverne dozvedela, tak to, že má dlh voči právnenému nástupcovi spoločnosti Hobi, a.s. z titulu pôžičky. Pre strany sporu 12C/244/2014 (a už vôbec nie pre žalovaného 2/ ako svedka) nie je záväzná odôvodnenie rozsudku vo veci 12C/244/2014, ale výlučne výrok tohto rozsudku (§ 228 ods. 1 CSP).

35. Žalovaný 2/ ale uvádza, že subjektívna premlčacia doba (ak začala plynúť) začala žalobkyni voči žalovanému 2/ plynúť práve dňa 14.06.2013. Žalobkyňa už týmto okamihom vedela komu odovzdala peniaze (že išlo o žalovaného 2/) a rovnako vedela, že voči žalovanému 2/ sama nemá žiaden záväzok (v žalobe tvrdila, že plnila záväzok spoločnosti Hobi, a.s.), z ktorého by jej vyplývala povinnosť plniť žalovanému 2/ sumu 10.000 eur. Už 14.06.2013 teda musela žalobkyňa vedieť, že odovzdala R. J. sumu 10.000 eur, hoci podľa práva ona sama (ako dlžníčka) takúto povinnosť (právny dôvod) voči žalovanému 2/ nemala.

36. Najneskôr sa však žalobkyňa subjektívne dozvedela, že Hobi, a.s. voči žalovanému 2/ nemá žiaden záväzok z prípisu právneho nástupcu Hobi, a.s. zo dňa 29.07.2013, kde jej tento oznámil, že Hobi, a.s. nikdy nebola v zmluvnom vzťahu s R. J.. Na tento prípis žalobkyňa následne reagovala odpoveďou zo dňa 08.08.2013. Voči žalovanému 2/ preto subjektívna premlčacia doba žalobkyne uplynula najneskôr 08.08.2015. Žalovaný 2/ na základe všetkých vyššie uvedených skutočností týmto navrhuje odvolaciemu súdu, aby po preskúmaní tohto odvolania Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda, č. k. 15C/177/2016-181, zo dňa 14.06.2019, v odvolaní napádaných častiach (vo výroku I. a vo výroku III.) zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

37. Voči rozsudku súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania (výroku IV) podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa § 365 ods.1 písmeno f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako: „CSP“) a navrhuje, aby súd druhej inštancie zmenil tento žalobkyňou napadnutý IV. výrok Rozsudku tak, že žalobkyni sa voči žalovanému 1/ a ani žalovanému 1/ sa voči žalobkyni nepriznáva náhrada trov konania. Uviedla, že žalobou podanou dňa 13.06.2016 sa žalobkyňa domáhala proti žalovaným zaplata sumy 10.000,-eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia s tým, že petit žaloby dala s dvomi alternatívami a to v prípade prvej alternatívy proti žalovanému 1/ a v prípade druhej alternatívy proti žalovanému 2/.

38. Žalobkyňa v čase podávania žaloby evidovala voči niektorému zo žalovaných nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 10.000,- eur, pričom žalobkyňa mala v čase podania žaloby pochybnosti o tom, ktorý zo žalovaných je dlžníkom z tohto nároku. Žalovanej totiž nebolo známe, či obdržané finančné prostriedky žalovaný 2/ :

- a) vydal žalovanému 1/ alebo
- b) si tieto peniaze ponechal ako fyzická osoba

39. Ustálenie osoby dlžníka bolo predmetom dokazovania v tomto súdnom konaní, pričom konajúci súd na základe vykonaného dokazovania rozhodol, že osobou, ktorá má bezdôvodné obohatenie žalobkyni vydať, je žalovaný 2/.

40. Z dôvodov uvedených v Rozsudku teda súd rozhodol, že nedošlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného 1/, ale priamo žalovaného 2/ a teda súd voči žalovanému 1/ žalobu zamietol a priznal žalovanému 1/ náhradu trov konania proti žalobkyni a to v zmysle ustanovenia § 262 ods.1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a ods.2 CSP - teda podľa úspechu vo veci.

41. V zmysle ustanovenia § 257 CSP: „Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.“

42. V ustanovení § 257 CSP je ustanovené moderačné právo súdu zmierniť dôsledky uplatnenia právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania. Uvedené ustanovenie dáva súdu možnosť, aby za splnenia predpokladov v tomto ustanovení uvedených, nepriznal náhradu trov konania úspešnému účastníkovi konania, u ktorého sú inak splnené predpoklady pre priznanie náhrady celkom alebo sčasti. Toto ustanovenie umožňuje súdu presadiť a docieľiť spravodlivú ochranu práv, čo aplikácia zásady zodpovednosti za výsledok vždy neumožňuje.

43. Zákonná úprava aplikácie moderačného ustanovenia predpokladá, že musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a musí ísť o výnimočné okolnosti. Za dôvody hodné osobitného zreteľa je možné považovať aj dôvody dané charakterom konania alebo dôvody dané charakterom určitej procesnej situácie.

44. Vzhľadom na okolnosti súvisiace so stavom pred začatím sporu, keď žalobkyňa v čase podania žaloby mala dôvodné pochybnosti, ktorý zo žalovaných je tou osobou, ktorá sa na jej úkor bezdôvodne obohatila, žalobkyňa zastáva názor, že tieto okolnosti sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, na základe ktorých by súd mal využiť svoje moderačné oprávnenie podľa § 257 CSP a žalovanému 1/ náhradu trov konania voči žalobkyni nepriznať. Vzhľadom na okolnosti uplatnenia nároku sa jedine takéto rozhodnutie súdu javí žalobkyni ako spravodlivé a ako rozhodnutie, ktorým bude naplnený zmysel zákonných ustanovení upravujúcich náhradu trov konania. Na základe toho žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu navrhuje, aby súd druhej inštancie v súlade s petítom tohto odvolania zmenil napadnutý IV. výrok Rozsudku a to tak, že žalobkyni sa voči žalovanému 1/ a ani žalovanému 1/ sa voči žalobkyni nepriznáva náhrada trov konania.

45. K odvolaniu žalovaného 2/ sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že žalovaný 2/ vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by neuviedol pred súdom prvej inštancie, pričom k týmto skutočnostiam sa žalobkyňa vyjadrila počas konania na súde prvej inštancie. Žalobkyňa si však dovoľuje poukázať na niekoľko veľmi dôležitých skutočností tak, ako sú uvedené nižšie v tomto podaní.

46. Ohľadom údajného nezrozumiteľného podania žalobkyne žalobkyňa poukazuje na to, že žalovaný 1/ je právnickou osobou, kde je spoločníkom a zároveň aj konateľom žalovaný 2/. Je teda nad akúkoľvek pochybnosť zrejme, že žalovaný 1/ a žalovaný 2/ sú síce právne iné subjekty, fakticky za nich však koná a vystupuje tá istá osoba, ktorou je pán Ing. R. J..

47. Vytrhávanie jednotlivých tvrdení žaloby a ich porovnávanie s inými tvrdeniami v žalobe a to bez hodnotenia vzájomných súvislostí a iných súdom vykonaných dôkazov tak, ako to robí vo svojom odvolaní žalovaný 2/, je výslovne účelové a nezodpovedá vykonanému dokazovaniu ako celku.

48. Zo všetkých prednesov žalobkyne vykonaných v tomto konaní ako aj v predchádzajúcom konaní je bez akýchkoľvek pochybností zrejme, že žalobkyňa bola v kontakte s pánom Ing. R. J., ktorému aj vyplatila aj sumu 10.000,-eur, pričom nemala presnú vedomosť, či pán Ing. R. J. konal vo svojom mene alebo v mene svojej obchodnej spoločnosti. Táto skutočnosť mohla vyplynúť jedine z vykonaného dokazovania pre súdom.

49. Žalovaný 2/ síce počas konania a aj vo svojom odvolaní neustále tvrdí, že pri preberaní peňazí konal ako konateľ žalovaného 1/, avšak túto skutočnosť odmietol v konaní preukázať a ani ju nepreukázal a to z jedného jediného dôvodu, ktorým je, že si žalovaný 2/ evidentne sumu 10.000,-eur ponechal a neodovzdal ju žalovanému 1/.

50. Ak by žalovaný 2/ sumu prevzatú od žalobkyne skutočne odovzdal žalovanému 1/, bolo by veľmi jednoduché túto skutočnosť súdu preukázať a to predložením účtovníctva žalovaného 1/ za rozhodné obdobie, z ktorého by nepochybne táto skutočnosť musela vyplývať. Fakt, že tak žalovaný 2/ ani žalovaný 1/ neurobili, svedčí iba o tom, že žalovaný 2/ si predmetnú sumu ponechal a nevložil ju do spoločnosti - žalovaného 1/ a na úkor žalobkyne sa bezdôvodne obohatil. Tvrdenia žalovaného 2/ ohľadom tejto skutočnosti sú teda evidentne v rozpore s vykonaným dokazovaním, sú nelogické, rozporuplné, účelové a evidentne sa nezakladajú na pravde. Akékoľvek iné teórie a špekulácie

žalovaného 2/ sú výslovne nepodložené, neodôvodnené a sledujú jediný cieľ - vyhnúť sa plneniu oprávneného nároku žalobkyne. Na záver uviedla, že rozsudok súdu vo výroku I. a výroku III. považuje za vecne správny.

51. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 2/ nie je dôvodné.

52. Predmetom nároku žalobkyne proti žalovaným bolo zaplatenie sumy 10.000,- eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia s tým, že petič žaloby formulovala tak, že žiadala, aby súd zaviazal žalovaného 1/ zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 10.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 10.000 eur od 13.6.2016 do zaplatenia alebo žalovaného 2/ zaviazat' zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 10.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 10.000 eur od 13.6.2016 do zaplatenia. Uviedla, že ustálenie osoby dlžníka bude predmetom dokazovania.

53. Súd prvej inštancie zaviazal žalovaného 2/ k zaplateniu sumy 10.000 eur, pričom žalobu voči žalovanému 1/ zamietol. Zároveň o trovách konania rozhodol tak, že ich priznal žalobkyni voči žalovanému 2/ v plnom rozsahu a žalovanému 1/voči žalobkyni v plnom rozsahu.

54. Voči predmetnému rozsudku sa odvolal žalovaný 2/ v časti, kde bol zaviazaný na zaplatenie sumy 10.000 eur a náhradu trov konania žalobkyni a odvolanie podala i žalobkyňa voči výroku IV., kde bola zaviazaná k náhrade trov konania žalovanému 1/. Vzhľadom k rozsahu a dôvodom odvolania žalobkyne a žalovaného 2/ bolo predmetom prieskumu odvolacieho súdu posúdiť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti, kde zaviazal žalovaného 2/ k zaplateniu sumy 10.000 eur žalobkyni a v časti, kde zaviazal žalobkyňu k náhrade trov konania žalovanému 1/. Nakoľko výrok rozsudku, kde súd žalobu vo vzťahu k žalovanému 1/ žalobu zamietol nebol napadnutý odvolaním, táto časť rozsudku ostala právoplatnou.

55. Žalovaný 2/ poukazoval v odvolaní na to, že súd konal a meritórne vo veci rozhodol na základe vadného (nezrozumiteľného) podania žalobkyne, ktoré malo byť žalobou (§ 129 ods. 1 CSP) bez toho, aby žalobkyňu vyzval na odstránenie ňou zapríčinennej nezrozumiteľnosti podania - „žaloby“, na nedostatok svojej pasívnej legitímácie, nedostatok aktívnej legitímácie žalobkyne a na nesprávne právne posúdenie pokiaľ ide o posúdenie vznesenej námietky premlčania z jeho strany.

56. Žalobný petič (návrh na výrok rozsudku súdu) musí byť presný, určitý a zrozumiteľný. Je to nutné z toho dôvodu, že súd musí celkom presne vedieť, o čom má konať a rozhodnúť, lebo súd nemôže účastníkom priznať iné práva a uložiť im iné povinnosti, než sú navrhované. Pokiaľ je žalobný petič nesprávny, t.j. vymedzenie práva im zodpovedajúcich povinností v ňom obsiahnutých je nepresné, neurčité alebo nezrozumiteľné, prevzatie takéhoto petiču do výroku súdneho rozhodnutia by malo za následok, že by rozhodnutie bolo nevykonateľné. Uvedené požiadavky nie sú formálne, ale nevyhnutné pre výsledok konania, teda pre to, aby rozhodnutie bolo vykonateľné a aby mohli nastať účinky žalobcom zamýšľané (I. ÚS 233/97). Nedostatok zákonom stanovených náležitostí návrhu na začatie konania bráni jeho vecnému prejednaniu a pokračovaniu v konaní (viď tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 221/2007, 3 Cdo 126/2011). Ak návrh neobsahuje uvedené náležitosti, je nesprávny alebo nezrozumiteľný, sudca alebo poverený zamestnanec súdu je povinný vyzvať účastníka, aby ho v určenej lehote opravil alebo doplnil a súčasne je povinný účastníka poučiť, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať.

57. Z obsahu podania žaloby, má odvolací súd za to, že odvolacia námietka žalovaného 2/ nie je dôvodná. Alternatívnym petičom sa rozumie taký, že navrhuje sa viac nárokov s tým, že sa ponecháva na úvahe žalovaného, ktorý z nich splní. Uvedené znamená, že pokiaľ je nárok žalobcu dôvodný, súd takémuto návrhu vyhovie s tým, že je na úvahe žalovaného, ktorý z nich plní. Z obsahu podania

žalobkyne je však zrejmé, že nešlo o alternatívny petít, súd mal podľa tohto návrhu si vybrať ktorý žalovaný je ten „správny“.

58. Súd prvej inštancie posúdil návrh žalobkyne ako dostatočne určitý a mal za to (vyplýva to napokon z rozhodnutia), že žalovaní boli obaja žalovaní (z procesnej opatrnosti), preto i rozhodol vo vzťahu k obom. Žalovaní mali možnosť namietat' a argumentovat' voči tvrdeniam žalobkyne, preto nemožno sa stotožnit' s názorom žalovaného o odňatí práva na spravodlivý proces súdom. Napokon, v tomto štádiu konania, keď rozhodnutie je voči žalovanému 1/ právoplatné, by bolo nehospodárne rušiť rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, na odstránenie väd podania, nakoľko už by nebolo čo odstraňovat'.

59. Podľa § 132 ods. 1 CSP, v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

60. Citované ustanovenie zakotvuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách konania. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana konania, ktorá tieto povinnosti nespĺnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana konania nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strana konania za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech.

61. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu (por. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22.9.2010, sp. zn. 3MCdo 6/2010). Otázku splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

62. Ďalšou odvolacou námietkou bol nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného 2/. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalovaného 2/ v tom, že žalobkyňa od začiatku a i v samotnom konaní vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 12C244/2014 uvádza, že sumu 10.000 eur plnila žalobcovi 1/, nakoľko mala za to, že medzi žalobcom 1/ a spoločnosťou Hobi a.s. existovala zmluva, v zmysle, ktorej vznikol spoločnosti Hobi a.s. záväzok voči žalovanému 1/ a žalobkyňa plnila dobrovoľne žalovanému, s tým, že právny nástupca spoločnosti Hobi a.s. si uvedené plnenie mal započítat'. Súd prvej inštancie v konaní vedenom v konaní pod sp. zn. 12C/244/2014 uzavrel, že existencia tohto nároku (žalovaného 1/ voči spoločnosti Hobi a.s.) nebola preukázaná, a teda má sa za to, že nárok neexistuje, a preto nemohol byť ani predmetom započítania. Žalovaný 2/ vo svojom odvolaní poukazuje na svoju výpoveď v danom konaní i na to, že súd mal vyhodnotiť túto výpoveď i vo vzájomných súvislostiach a skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo, čo neurobil. S dôvodmi rozsudku OS DS č.k. 12C/244/2014-134, ako aj KS TT č.k. 10Co/104/215-172, vzťahujúcimi sa na túto skutkovú a právnu otázku sa súd v prejednávanej veci plne stotožnil s tým, že tieto závery neboli spôsobilé ovplyvniť ani prípadné iné skutočnosti. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie uviedol, že je vylúčené, aby pri žalobkyňou mienenom konaní - plnení tohto domnelého dlhu Hobi, a.s., ktorý však vôbec neexistoval, dochádzalo pri jeho prijatí aj naďalej ku konaniu žalovaným 2/ v mene žalovaného 1/ ako podnikateľa dňa 14.06.2019 s právnymi účinkami ako pri existujúcom a platnom vzťahu z obchodnej spolupráce, ktorá už bola pred 9 mesiacmi ukončená. Tu je treba doplniť, že pokiaľ uvedená otázka (to je existencia záväzku žalovaného 2/ voči spoločnosti Hobi a.s.) bola už riešená v inom konaní, súd je povinný z tohto vychádzať.

63. Neobstojí argumentácia žalovaného 2/ v tom, že nakoľko žalovaní nespороvali tú skutočnosť, že žalovaný 2/ peniaze, ktoré obdržal od žalobkyni neodovzdal žalovanému 1/, súd mal z tejto skutočnosti vychádzať. Je nesporné, že pokiaľ žalobkyňa plnila žalovanému 2/, vychádzala z existencie vzťahu medzi žalovaným 1/ a spoločnosťou Hobi a.s.. Predovšetkým sám žalovaný 2/ uvádza, že dôkazné bremeno je na žalobkyni. Táto prostredníctvom súdu žiadala od žalovaných predloženie dôkazu preukazujúce riadne zaúčtovanie a vedenie prevzatej sumy v účtovníctve žalovaného 1/, ktorá skutočnosť by preukazovala to, že žalovaný 2/ skutočne vložil finančné prostriedky žalovanému 1/. Nakoľko takýto dôkaz, žalovaní nepredložili, nebolo preukázané, že žalovaný 2/ skutočne vložil poskytnuté finančné prostriedky žalovanému 1/, preto súd prvej inštancie správne ustálil pasívnu legitimitáciu žalovaného 2/.

64. Žalovaný 2/ namietal i aktívnu legitimitáciu žalobkyni, pričom poukazyval na výpovede žalobkyni i jej manžela v konaní vedenom Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 12C244/2014. V tomto smere odvolací súd poukazuje na závery súdu prvej inštancie v tejto otázke. Ani zo svedeckých výpovedí manžela žalobkyni nemožno vyvodit' tvrdenia žalovaného 2/ o nedostatku jej aktívnej legitimitácie v konaní. Hoci sa žalobkyňa vyjadrila i tým spôsobom, že peniaze žalovanému 2/ vyplatila na podnet svojho manžela, manžel žalobkyni uviedol, že pri vyplatení peňazí 10.000 eur jeho manželkou p. J., ani on, ani jeho manželka nekonali v mene spoločnosti Hobi a.s., kedy už v tom čase nebol podpredsedom v tom čase ho ani žiadny doklad na to neoprávňoval. Žalobkyňa dala peniaze Ing. J. na jeho radu a boli to peniaze jeho manželky. Z uvedených vyjadrení nemožno nijako uzavriet', žeby mala medzi nimi existovať príkazná zmluva resp. poukážkový vzťah. Uvedené tvrdenie je nutné posudzovať i s ohľadom na to, že išlo o manželov, a tvrdenie žalovaného by muselo byť bezpečne preukázané. Treba vychádzať i z toho, že voči spoločnosti Hobi (ktorý si uplatnil jej právny nástupca v konaní vedenom Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 12C244/2014) mala záväzok samotná žalobkyňa, nie jej manžel. Nepreukázané nie sú ani tvrdenia žalovaného o prekročení poverenia zo strany svedka P., resp. konania bez poverenia. Preto odvolacia námietka žalovaného nie je dôvodná, pričom už bližšie sa k danej námietke o nedostatku aktívnej legitimitácie žalobkyni vyjadril súd prvej inštancie, na ktorý odvolací súd v podrobnostiach odkazuje.

65. Žalovaný 2/ namietal i nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie pokiaľ ide o posúdenie námietky premĺčania. V tomto smere súd prvej inštancie dospel k záveru, že právo žalobkyni na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 107 ods. 1 a 2 nie je premĺčané.

66. Súd prvej inštancie uzavrel, že na rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premĺčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený (tu žalobkyňa) v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premĺčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného (porovn. rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 145/2004, sp. zn. 1 Cdo 67/2011, R 25/1986). Nakoľko v konaní nebolo tvrdené, a ani preukazované, že by žalobkyňa vedela (alebo že by mala možnosť spoľahlivo sa dozvedieť) o prípadnej neexistencii predmetnej pohľadávky, resp. záväzku spoločnosti Hobi, a.s., namiesto ktorej žalobkyňa tento záväzok plnením z 14.06.2013 mienila splniť, skôr ako to vyšlo najavo v konečnom rozhodnutí (rozsudku) vyhlásenom v predošlom konaní 28.07.2014 v prítomnosti právneho zástupcu tu žalobkyni (č.l. 118 pripojeného spisu), resp. až jeho dorúčením 24.09.2014, subjektívna doba premĺčania tu začala plynúť práve týmto dňom, keď sa žalobkyňa uvedenú skutočnosť nepochybne a hodnoverným spôsobom dozvedela od súdu konajúceho v predošlom konaní 12C/244/2014 a v nadväznosti na to, podľa odôvodnenia tohto rozsudku zistila, kto toto bezdôvodné obohatenie skutočne získal (bez ohľadu na to, či už predtým mala všeobecnú vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia na jej úkor, avšak s mylnou domnienkou v otázke osoby povinného z bezdôvodného obohatenia). Na základe uvedeného potom žaloba žalobkyni z 13.06.2016 bola podaná včas.

67. Podľa rozsudku NS ČR sp. zn. 28 Cdo 86/2010 „ ak spochybňuje zmluvná strana platnosť odstúpenia od zmluvy, je možné dospieť k záveru, že rozhodujúcou právnou skutočnosťou, s ktorou sa spája začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premĺčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 OZ, sa táto zmluvná strana dozvedela až po ukončení súdneho konania o určenie vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam, to znamená najskôr pri vyhlásovaní rozsudku súdu, ak bola prítomná sama alebo jej

právny zástupca. ak nebola dotknutá zmluvná strana prítomná vyhlásenia uvedeného rozsudku, viaže sa začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia ku dňu doručenia tohto rozsudku súdu.“

68. V prípade premlčania práva pri bezdôvodnom obohatení je v ustanovení § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná, keď bezdôvodné obohatenie vzniklo z neúmyselného konania (z nedbanlivosti) alebo desaťročná, ak bezdôvodné obohatenie bolo spôsobené úmyselne. Ich začiatok je stanovený samostatne; kým subjektívna premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pri objektívnej premlčacej dobe je pre začiatok jej plynutia rozhodujúci deň, kedy skutočne (fakticky) došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Obe premlčacie doby sú nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby však platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne stanoveným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou.

69. Podľa rozhodnutia NS ČR sp. zn. 33Obdo 528/2006: „Pre určenie začiatku subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, keď sa oprávnený dozvie také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jeho práva na súde. Touto vedomosťou sa myslí znalosť takých skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodíť.“

70. Z obsahu spisu vyplýva a v konaní nebolo sporné, že k plneniu peňažných prostriedkov žalobkyňou došlo 14.06.2013 a k uplynutiu objektívnej lehoty 14.06.2016. Avšak pokiaľ ide o plynutie subjektívnej lehoty, tu je nutné vychádzať z preukázanej, skutočnej, nie len predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že došlo na jeho úkor bezdôvodnému obohateniu a kto ich získal, rozhodujúci je preto subjektívny moment, keď sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie práva. Na základe vyššie uvedeného i s poukazom na vyššie uvedené právne názory NS, sú preto závery súdu prvej inštancie správne, a nárok žalobkyne voči žalovanému 2/ nebol premlčaný.

71. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo veci samej a v časti náhrady trov konania (výrok III.) v zmysle ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

72. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalovaného, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

73. Žalobkyňa svojom odvolaním napadla rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania voči žalovanému 1/. Poukazovala pritom na to, že súd mal aplikovať ust. § 257 CSP. Nezaoberal sa však možnosťou aplikácie ust. 257 CSP, preto odvolacia námietka žalobkyne bola dôvodná.

74. Vo všeobecnosti nepriznať trovy konania je možné len výnimočne a v prípade, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na strane strán, pričom má súd vychádzať z posúdenia všetkých okolností v danej veci. Pri skúmaní, či dôvody hodné osobitného zreteľa existujú, súd prihliada k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania, je pritom potrebné zohľadniť nie len pomery toho, kto by mal nahradiť trovy konania, ale je nutné zväžiť, ako by sa takéto rozhodnutie dotklo predovšetkým majetkových pomeroch oprávnenej strany. Významným z hľadiska aplikácie § 257 CSP

sú rovnako okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku, postoj strán v priebehu konania a ďalšie skutočnosti.

75. Nakoľko súd prvej inštancie nepoužitie aplikácie ust. § 257 CSP neodôvodnil (vôbec sa tým nezaoberal), nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám, aby sa k uvedenému mohli vyjadriť, a uskutočniť im patriace procesné práva. Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1) zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Civilného sporového poriadku. Obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je i právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, prejedнала v dvojinštančnom konaní.

76. Ak by odvolací súd svoje rozhodnutie nepredvídateľne založil na iných právnych záveroch než súd prvej inštancie, porušil by právo strán na spravodlivý proces a v skutočnosti by im odňal právo namietať správnosť právneho názoru súdu na inštančne vyššom súde. Z uvedených dôvodov odvolací súd v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, rozsudok súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania priznanej žalovanému 1/ (a v závislom výroku V.) zrušil, s tým, že v danom prípade bude úlohou súdu prvej inštancie sa zaoberať tým, či v danom prípade sú splnené podmienky na to, aby súd v konaní úspešnému žalovanému 1/ náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zároveň rozhodne i o trovách odvolacieho konania v zmysle ust. § 396 ods. 3 CSP.

77. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).